

Список використаних джерел

1. Правила визначення вартості будівництва (ДБН Д.1.1-1-2000), затв. наказом Держкомбуду України від 27.08.2000 р. № 174.
2. Методичні рекомендації з формування собівартості БМР, затв. наказом Держкомбуду України від 16.02.04 р. № 30.
3. П(С)БО 7 «Основні засоби», затв. наказом МФУ від 27.04.2000 р. № 92.
4. Інструкція про застосування плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затв. наказом МФУ від 30.11.1999 р. № 291.
5. П(С)БО 9 «Запаси», затв. наказом МФУ від 20.10.1999 р. № 246.

В. В. Бобко, канд. екон. наук, ст. викладач
Уманський державний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ УЗГОДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ СТАНДАРТІВ ОБЛІКУ

Процеси інтеграції, що мають місце в світовій економіці, вимагають максимальної стандартизації обліку та звітності країн.

Порядок обліку основних засобів, що дійсний на даний момент в Україні, не забезпечує діючого контролю за ступенем їх використання, не дає можливості вчасно виявляти недоліки та змушує вести декілька видів обліку на підприємстві (бухгалтерський, податковий, управлінський і ін.), що дублюють один одного.

Недостатнє розкриття досліджуваних питань в економічній літературі, а також їх практична значущість обумовили вибір теми дослідження.

Методологічні засади бухгалтерського обліку основних засобів регламентуються на сьогоднішній день такими нормативно-правовими актами:

- Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» [1];
- Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів [2];
- Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» [4].

Відображенню в бухгалтерському обліку об'єкта основних засобів передують його визнання. Відповідно до П(С)БО 7 основні засоби визначені як матеріальні активи, тому повинні відповідати критеріям, властивим усім активам підприємства:

1. вони повинні контролюватися підприємством у результаті минулих подій;

2. вони повинні акумулювати в собі майбутню економічну вигоду;

3. об'єкт основних засобів має бути достовірно оцінений.

Практично аналогічне трактування зустрічається і в МСБО 16 «Основні засоби», що підтверджує тезу про максимальне наближення українських стандартів до міжнародних.

Згідно із П(С)БО 7 «Основні засоби», «основні засоби — матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік)» [1].

Відповідно до МСБО 16 «основні засоби — це матеріальні активи, якими підприємство володіє з метою їх використання в процесі виробництва, постачання товарів, здійснення послуг, надання в оренду, або для цілей управління, й які, як передбачається, будуть використовуватися протягом більш одного звітного періоду» [3].

Огляд означених нормативних документів свідчить про те, що П(С)БО 7 регулює порядок здійснення обліку інших необоротних матеріальних активів, до яких відноситься стаття «Малоцінні необоротні матеріальні активи», а МСБО 16 не застосовують до таких статей.

У МСБО не зустрічається поняття «малоцінні й швидкозношувані предмети». Об'єкти, що відповідають визначенню основних засобів, але мають незначну вартість, списуються на витрати в момент їх придбання. При цьому рішення щодо меж суттєвості вартості приймається кожним підприємством самостійно. В МСБО зазначено, що «різниця між основними й оборотними коштами полягає не в природі самих засобів, а в способі їх використання».

Даний підхід є логічним, адже, розбіжності між основними й оборотними коштами полягають не в природі самих засобів, а в способі їх використання. Наприклад, для аграрних підприємств автомобілі є основними засобами, але для їх виробників вони є готовою продукцією, товарами.

Треба відзначити, що існуючий порядок обліку основних засобів, що викладений у П(С)БО, практично відтворює МСФЗ.

Отже, наближення бухгалтерського обліку до міжнародних стандартів забезпечить порівняльність облікової інформації як і всередині України, так і за кордоном.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби»: наказ МФУ від 27.04.2000р. № 92 (зі змінами і доповненнями) // Бухгалтерія. — 2001. — № 52/2. — С. 43—47.
2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 30.09.2003 р. № 561.
3. Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку 2001: зміни та доповнення // Перекл. з англ. за ред. С. Ф. Голова / К.: Федерація професійних бухгалтерів і аудиторів України, 2001. — 224 с.
4. Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні»: затверджений 16.07.1999 р. № 996-XIV // Відомості Верховної Ради України. — 1999. — № 40.

М. І. Бондар, канд. екон. наук, доцент
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

НЕДОСКОНАЛІСТЬ ОБЛІКУ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

На сучасному етапі розвитку бухгалтерського обліку в Україні немає однозначної думки економічної науки щодо поняття капітальних інвестицій.

Проблемам бухгалтерського обліку і аналізу ефективності використання капітальних інвестицій присвячена значна кількість наукових робіт різних вчених-економістів як зарубіжних, так і вітчизняних. У цьому напрямі працювали багато відомих представників бухгалтерської науки, починаючи з Н. А. Блатова, Н. Г. Вейцмана, А. П. Рудановського і І. Ф. Шерра та інших класиків бухгалтерського обліку. У радянський період у цьому напрямі працювали І. Брончевко, Н. М. Зеленкова, А. П. Кононова та інші. Серед учених сьогодення, у працях яких вивчаються пи-